

I, de sobte, l'atzar

Exposició itinerant

, l'atzar

Exposició itinerant 2025-2028

I, de sobte, l'atzar

Incerteses, destins i casualitats
en la Col·lecció MACBA

Joan Brossa, Luz Broto, Joana Cera, Joan Jonas,
Teresa Margolles, Martín Llaneras, Fina Miralles,
Joan Ponç, Sergio Prego, Enrique Ramírez,
Allan Sekula i Oriol Vilanova

Adaptació a Lectura Fàcil: Lucía Burbano i Elisabet Serra (Associació Lectura Fàcil)

Maquetació: Carme Guiral

Coberta: Fina Miralles, *Relacions. Relació del cos amb l'aigua.*

El cos amb l'aigua del mar i la sorra. 1975/2020

Col·lecció MACBA. Consorci MACBA. Donació de l'artista

© Fina Miralles

Aquest logotip identifica els materials de Lectura Fàcil que segueixen les directrius internacionals de l'IFLA (International Federation of Library Associations and Institutions) i d'Inclusion Europe quant al llenguatge, el contingut i la forma, amb l'objectiu de facilitar-ne la comprensió. L'atorga l'Associació Lectura Fàcil (www.lecturafacil.net)

Taula de continguts

De què tracta l'exposició?	5
Quines obres i artistes hi ha a l'exposició?	7
Joan Brossa	8
Luz Broto	10
Joana Cera	12
Joan Jonas	14
Teresa Margolles	16
Martin Llavanas	18
Fina Miralles	20
Joan Ponç	22
Sergio Prego	26
Enrique Ramírez	26
Allan Sekula	28
Oriol Vilanova	30
Serveis al visitant	32
On es podrà veure l'exposició?	33

«I, de sobte, l'atzar. Incerteses,
destins i casualitats en la Col·lecció MACBA»
és una exposició que viatjarà per diferents municipis catalans.
Inclou 13 obres contemporànies del fons del MACBA,
Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

Organitza:

Programa d'Arts Visuals de la **Diputació de Barcelona.**

MACBA Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Municipis que l'acullen.

Comissària: Claudia Elies

De què tracta l'exposició?

La paraula *atzar* ve de l'àrab *az-zahr*,
que era un joc de daus molt popular a l'edat mitjana,
en diverses zones del món islàmic.

Az-zahr significa 'flor' en àrab.

Es creu que el nom ve d'una flor de tarongina
dibuixada en una de les cares dels daus.

El joc consistia a tirar els daus
i intentar que sortís la cara dibuixada amb la flor o *az-zahr*.

Amb el temps, la paraula *az-zahr* va passar a significar
el que coneixem avui com *atzar*:
allò que passa sense poder preveure-ho o controlar-ho.

Aquesta exposició presenta fets que relacionem amb l'atzar,
com la **incertesa**, el **destí** i la **casualitat**.

Sovint, a l'atzar li atribuïm coses que ens passen per accident
o que no depenen de nosaltres.

Tot i que semblen fets excepcionals,
el més habitual a la vida és que passin coses inesperades.

El recorregut de l'exposició no té un principi i un final,
ni un ordre concret.

Les obres tenen en comú que es barregen
i s'influencien entre elles.

Per tant, cada persona pot fer un recorregut diferent.

**Els tres conceptes associats a l'atzar,
triats per la comissària, són:**

La incertesa

La incertesa té en comú amb l'atzar
que es tracta d'una situació que no podem controlar
i que ens genera dubtes.

A l'exposició, la representa l'arlequí del quadre de Joan Ponç,
l'intent d'intervenir en el curs de l'aigua de Luz Broto,
el castell que l'artista Joana Cera vol reconstruir
després d'haver-se enfonsat
i l'escultura de Martín Llavaneras
sobre la força incontrolable de l'atmosfera.

El destí

La idea del destí ens fa pensar en una força sobrehumana
i gairebé divina.

Una força que identifiquem en la pel·lícula d'Enrique Ramírez,
que parla de com l'atzar determina el nostre lloc de naixement.
La trobem també en les bales de pistola de les fotografies
de Teresa Margolles i en els retrats d'Allan Sekula
dels combatents de guerra.

La casualitat

La casualitat és la probabilitat que un fet
passi de manera diferent a l'esperada.

A l'exposició, la casualitat la representen les obres
de Joan Jonas i Fina Miralles,
que col·loquen un cos humà davant de la natura
que no poden controlar. També ho fa Oriol Vilanova
amb unes postals antigues que troba en mercats de segona mà.

Quines obres i artistes hi ha a l'exposició?

A continuació trobaràs els artistes i les seves obres.
Estan ordenats alfabèticament pel nom de l'artista,
no segons com les obres estan col·locades a la sala.

- Joan Brossa
- Luz Broto
- Joana Cera
- Joan Jonas
- Teresa Margolles
- Martín Llavaneras
- Fina Miralles
- Joan Ponç
- Sergio Prego
- Enrique Ramírez
- Allan Sekula
- Oriol Vilanova

JOAN BROSSA

Ruixat de lletres

1994

Col·lecció MACBA. Dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona

© Fundació Joan Brossa, VEGAP, Barcelona

Foto: Gustau Nacarino

Què és aquesta obra?

Joan Brossa sovint presenta l'atzar amb jocs de lletres i paraules, alfabetes invertits i versos fora del seu lloc habitual: el paper.

Un exemple és aquest objecte creat el 1994.

Es tracta d'un cel de plàstic on plouen lletres que donen forma a un paraigua.

Si amb les lletres creem les paraules,
el paraigua ens protegeix de la pluja
i canvia la direcció de l'aigua de la pluja, de dalt cap avall.

L'aigua, un element que no podem controlar, també evoca l'atzar.

Qui és Joan Brossa?

Joan Brossa va ser un artista i escriptor català que va néixer a Barcelona l'any 1919 i va morir el 1998.

Va escriure sobretot poesia, però també va fer teatre, textos per al cinema, música i espectacles, com cabaret o màgia. El seu art era molt modern, avantguardista, i també va fundar el grup d'artistes Dau al Set.

La seva obra artística es va centrar en la poesia visual i els poemes que va transformar en objectes.

Va afegir a aquests objectes elements com la ironia, el joc i la denúncia social, conceptes que són pilars en la seva obra.

Va ser un artista políticament compromès que sovint no estava d'acord amb la política.

La seva obra més important es troba a la Fundació Joan Brossa - Centre de les Arts Lliures a Barcelona, un centre que promou l'experimentació artística, tal com feia l'artista.

LUZ BROTO

Aumentar el caudal de un río
Augmentar el cabal d'un riu

2014

Col·lecció MACBA. Dipòsit de la Generalitat de Catalunya.

Col·lecció Nacional d'Art Contemporani

© Luz Broto

Foto: Luz Broto

Què és aquesta obra?

L'any 2014, l'artista Luz Broto va fer una intervenció al Canal de Seròs, molt a prop del riu Segre.

Va instal·lar una mànega de 200 metres per tornar una part de l'aigua del canal al riu.

Aquest canal s'havia construït a principis del segle xx (20) per portar aigua a una central hidroelèctrica privada.

Això va fer que els pagesos de la zona tinguessin molta menys aigua per regar.

Encara avui, el riu Segre no té el cabal mínim recomanat per protegir el medi ambient.

Tot i això, les autoritats han renovat el permís a l'empresa hidroelèctrica.

Amb la seva intervenció,

Broto va desviar uns 40 litres cada hora durant 7 mesos, fins que la mànega va desaparèixer.

L'obra mostra imatges i documents d'aquesta acció secreta, que volia reparar, com a gest simbòlic, una injustícia històrica.

Qui és Luz Broto?

Luz Broto va néixer a Barcelona l'any 1982.

És artista i professora a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

Treballa a partir de l'observació atenta de l'entorn, fixant-se en detalls petits que passen desapercebuts.

Les seves obres estan pensades per a un lloc concret, i poden fer canviar el significat o el funcionament d'aquell espai.

Ha rebut beques i premis destacats

i la seva obra forma part de les col·leccions del MACBA, el MUSAC de Castella i Lleó o el MAMbo de Bogotá, Colòmbia.

JOANA CERA

Reconstruir Castells

2017

Col·lecció MACBA. Dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona

© Joana Cera, VEGAP, Barcelona

Foto: Cortesia de l'artista

Què és aquesta obra?

Joana Cera construeix un castell de cartes de porcellana que després cou perquè, amb l'escalfor, s'ensorri de manera inesperada i incontrolable.

Amb aquesta destrucció del castell, l'artista crea un procés que mai passarà dues vegades de la mateixa manera.

Però l'acció d'aquesta obra no acaba aquí.

Un cop ensorrat, l'artista construeix un nou castell damunt les parts desfetes.

Amb això, vol mostrar l'esforç que hem de fer les persones per aixecar-nos després de rebre un cop a la vida.

Qui és Joana Cera?

Joana Cera va néixer a Barcelona l'any 1965.

Es va formar en Belles Arts a la Universitat de Barcelona, a la Winchester School of Art de Southampton, Anglaterra, i a la New York Film Academy de Nova York.

La seva obra és tan diversa com la seva formació, i inclou mitjans com el vídeo, la fotografia i l'escultura i tècniques com la ceràmica, el vidre, la porcellana i la cera.

Les seves obres són subtils i enigmàtiques, i investiguen conceptes com la identitat i el pas del temps. Són treballs molt tècnics on explora diferents elements que sovint desconstrueix i torna a construir per compartir diferents reflexions personals.

Ha exposat en espais de la Fundació «la Caixa», la Fundació Joan Miró de Barcelona i la Fundació Suñol, entre d'altres.

JOAN JONAS

Wind

Vent

1968

Durada: 5 minuts 40 segons

Col·lecció MACBA. Consorci MACBA

© Joan Jonas, VEGAP, Barcelona

Què és aquesta obra?

Aquesta pel·lícula es va gravar
a la platja de Long Island, a Nova York.
un dia que feia molt de vent i que nevava.
Hi veiem unes persones caminant contra el vent.
Algunes porten màscara,
unes altres es posen i es treuen l'abric
i algunes s'agafen entre elles per no caure.

La imatge d'aquest vídeo en blanc i negre
té una textura granulada que ens fa dubtar
si els protagonistes es troben a la neu o al mar.

L'artista explica que, quan el va gravar,
no va preveure res, ni el temps que faria.
És la força del vent, incontrolable i aleatòria,
el que marca el moviment de les figures que apareixen.

Qui és Joan Jonas?

Nascuda a Nova York, Estats Units, l'any 1936,
és una pionera de l'acció artística,
que es basa en la improvisació de l'artista i el videoart.

Durant la dècada del 1960 es va formar
amb la ballarina Trisha Brown
i amb coreògrafs reconeguts, com Yvonne Rainer.
Era una època en què a Nova York passaven moltes coses
a la cultura i les arts.

En les seves actuacions artístiques,
Jonas incorpora el dibuix, l'escultura i el cinema experimental.
Utilitza miralls, màscares i plomes
per crear diferents jocs visuals,
en unes escenes teatrals molt treballades
i de gran impacte visual.
El seu treball va ser molt important
dins de l'art conceptual, l'art videogràfic i el teatre d'aquella època.

TERESA MARGOLLES

40 km

2014

Col·lecció MACBA. Fundació MACBA.

Dipòsit Álvaro López de Lamadrid

© Teresa Margolles

Foto: La Fotogràfica

Què és aquesta obra?

Hi ha 40 quilòmetres de distància
entre Culiacán i Playa Altata, a Sinaloa,
una de les zones de Mèxic més castigades pel narcotràfic.

Aquests dos punts estan connectats
per una de les carreteres més perilloses del món,
on els familiars de les persones assassinades
pels narcotraficants han construït altars espontanis.

Aquests altars tenen flors, creus, pregàries, fotografies
i altres ofrenes per protegir l'ànima i el record
de les persones estimades assassinades.

La mort i la pèrdua de la vida contrasten amb els arbres frondosos,
situats gairebé en primer pla de les fotografies.
Els diferents grups de narcotraficants de la zona
s'han dividit la carretera en tres trams,
per això, les fotografies es presenten en tres fileres.

Qui és Teresa Margolles?

Llicenciada en medicina forense i activista política,
Teresa Margolles va néixer a Culiacán, Mèxic, l'any 1963.
Amb el vídeo, la fotografia i la instal·lació
denuncia les causes i conseqüències de la violència,
especialment, la relacionada amb el narcotràfic,
i que afecta, sobretot, les classes socials
més desfavorides de Mèxic.

El seu treball retrata la mort a conseqüència de la droga,
la pobresa i la crisi, i com els governs són incapaços
de solucionar aquesta situació.

L'any 2009 va participar en el pavelló de Mèxic
a l'edició 53 de la prestigiosa Biennial de Venècia.

MARTIN LLAVANERAS

Medicane

2019

Col·lecció MACBA. Dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona

© Martin Llavneras

Foto: Cortesia de l'artista

Què és aquesta obra?

Medicane és la paraula abreujada de *Mediterranean Hurricane*, que en català vol dir ‘huracà mediterrani’, un episodi meteorològic cada cop més freqüent al mar Mediterrani.

Amb aquesta paraula, l’artista denuncia el transport de plantes exòtiques a Occident, que es trasplanten lluny del seu lloc d’origen, i que ja formen part de les nostres llars i espais de treball.

L’artista explora la forma vegetal d’algunes plantes en un relleu situat al damunt de tanques metàl·liques per mostrar com el transport global altera les temperatures i contribueix a l’aparició dels ciclons tropicals al mar Mediterrani.

Qui és Martin Llavaneras?

Format a les universitats de Barcelona, el País Basc i Berlín, aquest artista nascut a les terres de Lleida l’any 1983 viu i treballa a Barcelona.

Els seus temes d’interès són els processos de transformació de les matèries primeres, que l’artista modifica canviant-ne l’ordre i la gestió mitjançant l’escultura i les instal·lacions artístiques. Ha exposat a La Capella de Barcelona i l’Espai 13 de la Fundació Joan Miró. Ha guanyat el Premi d’Art Nou de la Sala d’Art Jove de la Generalitat de Catalunya i ha fet residències artístiques al CA2M de Móstoles i al MUSAC de Castella i Lleó.

FINA MIRALLES

***Relacions. Relació del cos amb l'aigua.
El cos dins del mar***

1975 – 2020

Col·lecció MACBA. Consorci MACBA. Donació de l'artista
© Fina Miralles

***Relacions. Relació del cos amb l'aigua.
El cos amb l'aigua del mar i la sorra***

1975 – 2020

Col·lecció MACBA. Consorci MACBA. Donació de l'artista
© Fina Miralles

Què és aquesta obra?

La natura és un dels temes principals de l'obra de Fina Miralles. A la dècada del 1970, va explorar accions quotidianes com beure aigua, raspallar-se les dents, pujar unes escales o fumar.

També va començar a interactuar amb elements naturals com l'aigua del mar, la sorra, la terra, l'herba o els arbres.

Aquestes dues sèries fotogràfiques documenten accions que fa l'artista amb l'aigua del mar. En una de les sèries, Miralles endinsa el seu cos al mar fins que li arriba al maluc.

A l'altra, els peus interactuen amb la sorra i el dibuix imprevisible que fa l'aigua que els cobreix. En totes dues sèries, l'artista ha de confiar en el moviment imprevist i constant que fa l'aigua.

Qui és Fina Miralles?

Nascuda a Sabadell l'any 1950, Fina Miralles és una de les primeres artistes catalanes que va practicar l'art conceptual. Ha treballat amb mitjans diferents, com la fotografia, la pintura, la poesia i l'acció artística, i els seus treballs exploren la relació entre la natura i la vida.

Les seves primeres obres que relacionen accions artístiques a la natura amb elements quotidians, tenen un fort missatge feminista. Després, va tornar a la pintura. I anys més tard, es va tornar a centrar en l'acció artística.

Durant la dècada del 1970 va participar en espais d'art conceptual, com la Sala Tres de Sabadell, la Sala Vinçon i l'Espai 13 de Barcelona. L'any 2022, el MACBA va organitzar una gran exposició amb tot el seu treball.

JOAN PONÇ

Fanafafa Veribú

1950

Col·lecció MACBA.
Dipòsit de la Generalitat
de Catalunya.
Col·lecció Nacional d'Art.
Antiga Col·lecció Salvador Riera
© Joan Ponç, VEGAP, Barcelona
Foto: FotoGasull

Què és aquesta obra?

Joan Ponç utilitza sovint la figura de l'arlequí com un autoretrat.

En aquesta obra, hi veiem dos personatges vestits d'arlequí.

Són figures estranyes i enigmàtiques, i es diuen Fanafafa i Veribú.

No sabem qui són, però el pintor els ha inventat amb noms fantasiosos.

Són bufons malignes? Éssers endimoniats?
Figures que apareixen als somnis?
No tenen dents, els seus dits són exageradament llargs,
i somriuen de manera amenaçadora.

L'escena és fosca i misteriosa,
amb colors brillants i formes màgiques com una esfera,
un quadrat i un con.
Aquests objectes fan pensar en la màgia i l'astrologia.
Amb aquesta obra, Ponç es presenta com un profeta,
que pot veure el futur a través de l'art.

Qui és Joan Ponç?

Joan Ponç va néixer a Barcelona l'any 1927
i va morir a Saint-Paul-de-Vence, França, l'any 1984.
Pintava de nit, mentre tothom dormia,
i, de petit, els seus pares el tancaven a un soterrani fosc
quan el castigaven.
És un dels pintors catalans més importants
de les segones avantguardes,
un moviment que va tenir lloc
entre les dècades del 1940 i el 1975.

L'artista va crear un univers personal simbòlic i surrealista,
un món de fantasia, de profecies i visions
on apareixen éssers fantàstics i sovint turmentats.
La seva obra és molt personal i inquietant
i s'associa a la part més fosca dels somnis.
Joan Miró va ser una de les seves grans influències.

L'any 1948 va fundar el grup d'artistes Dau al Sert
amb Antoni Tàpies, Modest Cuixart, Joan-Josep Tharrats
i el filòsof Arnau Puig.
Després d'una estada a París,
va viure al Brasil durant gairebé 10 anys,
fins que es va posar malalt i va tornar a Catalunya.

SERGIO PREGO

Tetsuo, Bound to Fail

Tetsuo, condemnat a fracassar

1998

Durada: 17 minuts 30 segons

Col·lecció MACBA. Fundació MACBA.

Obra adquirida gràcies al Taller de la Fundació

© Sergio Prego

Què és aquesta obra?

Aquesta obra està inspirada en la pel·lícula de ciència-ficció *Tetsuo: The Iron Man*, del director japonès Shinya Tsukamoto.

En aquest cas, l'artista es presenta a si mateix com un superheroi que vola pels voltants de Bilbao.

Per a aquesta obra, va gravar salts molt alts, moviments espectaculars i explosions de pintura, d'aigua o de foc.

Va gravar les accions i els moviments
amb 40 càmeres col·locades en un cercle.

Després, va editar les gravacions
per veure el resultat en 360 graus,
una vista panoràmica completa.

Els talls entre els fragments fan l'efecte
que l'acció s'interromp i aconsegueixen crear moments irreal.
Així, hi veiem escultures líquides, salts impossibles
i situacions que no poden passar a la vida real.
Tot sembla aturat a l'aire, com si el món es congelés.

En totes aquestes accions, l'atzar hi té un paper important,
allò que passa sense que ho puguem controlar del tot.

Qui és Sergio Prego?

Nascut a Sant Sebastià l'any 1969,
Sergio Prego forma part de la generació d'artistes bascos
que a finals de la dècada del 1990
treballaven l'escultura i l'acció artística.

El seu treball explora com el cos i els gestos
es relacionen amb l'espai que els envolta
per poder comprendre i mesurar aquest espai
i crear les escultures.

Es va formar en els seminaris i tallers impartits
per Juan Luis Moraza, Ángel Bados i Txomin Badiola
al centre d'art Arteleku,
que van ser molt importants al País Basc.

A finals de la dècada del 1990 es va traslladar a Nova York,
on va viure gairebé 10 anys
i on va treballar a l'estudi de l'artista italià Vito Acconci.
L'any 2019 va ser el comissari del pavelló d'Espanya
a l'edició 58 de la prestigiosa Biennial de Venècia,
juntament amb Itziar Okariz.

ENRIQUE RAMÍREZ

Cruzar un muro
Travessar un mur

2012

Durada: 5 minuts 43 segons

Col·lecció MACBA. Fundació MACBA.
Col·lecció LOOP Barcelona. Dipòsit Screen Projects
© Enrique Ramírez

Què és aquesta obra?

La Declaració Universal dels Drets Humans diu:

«Tothom té dret a sortir de qualsevol país,
fins i tot el seu, i a tornar-hi».

Amb aquesta frase, Enrique Ramírez ha creat un vídeo amb tres personatges que esperen en una oficina d'immigració mentre les autoritats revisen els seus papers.

Mentre esperen, una veu llegeix una carta escrita l'any 1855
per Seattle, cap indi d'una tribu nord-americana,
al president dels Estats Units,
quan aquest li volia comprar les terres del seu poble.

Quan s'obre la porta de l'oficina d'immigració,
aquesta es transforma en una superfície que flota al mar.

Asseguts a les cadires,
els protagonistes segueixen esperant damunt l'aigua
un destí desconegut.

El vídeo barreja realitat i ficció,
i tracta temes com l'espera, el viatge, el dret a migrar,
la frontera i els orígens.

Qui és Enrique Ramírez?

Nascut a Santiago de Xile l'any 1979,
Enrique Ramírez s'ha format en música i cinema
a la seva ciutat i també a França.
Viu i treballa entre París i Santiago de Xile.

Ramírez s'interessa per les petites històries
que passen dins de les grans històries,
ficcions que uneixen diferents països i èpoques,
en una barreja de somni i realitat.

Les seves instal·lacions de vídeo i fotografies
sovint parlen del mar i el moviment.
Un mar que representa un escenari històric i de ficció,
la memòria, el viatge i els moviments migratoris.

L'artista utilitza un llenguatge sentimental i càlid
per parlar dels moviments migratoris
com dels grans reptes de l'actualitat.
Les seves obres s'han exposat al Pavelló Internacional
de la 57 edició de la prestigiosa Biennal de Venècia
i formen part de col·leccions de tot el món.

ALLAN SEKULA

Prayers for the Americans (I)

Oracions pels americans (I)

1999 – 2004

Durada: 6 minuts 30 segons, màxim

Col·lecció MACBA. Fundació MACBA.

Obra adquirida gràcies a David Armengol

© The Estate of Allan Sekula

Què és aquesta obra?

Allan Sekula va retratar accions del dia a dia a Hannibal, una ciutat de Missouri, als Estats Units.

Tot i l'aparença pacífica, els Estats Units són una de les societats més violentes del món.

L'artista va triar Hannibal perquè és on va néixer l'escriptor Mark Twain, autor del conte *The War Prayer*, traduït com a *Oració de guerra* en català.

El conte, escrit l'any 1898, s'ambienta a l'església del poble, on el mossèn fa una missa el dia abans que els soldats marxïn al front per demanar que Déu els protegeixi.

De sobte, un dels assistents a la missa s'aixeca i demana a Déu allò que tothom pensa, però ningú diu: que els ajudi a destrossar i assassinar l'enemic.

Qui és Allan Sekula?

Nascut a Erie, Estats Units, l'any 1951, va morir a Los Angeles l'any 2013.

Va ser cineasta, fotògraf i crític de fotografia i la seva carrera es va desenvolupar sobretot a Los Angeles,

Va ser professor a la Universitat de Califòrnia a San Diego i al California Institute of the Arts a Santa Clarita.

La seva fotografia social i documental es caracteritza pel seu activisme social i la seva mirada política.

Li interessen el pensament i les accions del capitalisme, i les seves contradiccions.

Per això, sovint retrata la classe treballadora.

ORIOI VILANOVA

Còpies

2000 – en procés

Col·lecció MACBA. Fundació MACBA.

Obra adquirida gràcies a Agrolimen

© Oriol Vilanova

Foto: Rafael Vargas

Què és aquesta obra?

Exposada com si fos un arxiu,
aquesta obra mostra una enorme selecció de postals
amb una única temàtica: l'arc de triomf,
un símbol de poder que commemora les victòries militars
que trobem a moltes ciutats.

A través de la repetició i l'exhibició,
l'artista vol qüestionar com expliquem el passat
i els relats que han dominat el punt de vista de la història.

Aquesta obra té data d'inici, però no de final,
ja que l'artista segueix recopilant postals d'arcs de triomf
que envia al MACBA.

Així, serà l'atzar qui determini quantes postals
trobarà en el futur i si n'hi haurà de repetides.

Qui és Oriol Vilanova?

Oriol Vilanova va néixer a Manresa l'any 1980.

Li agrada visitar els mercats de vell
per buscar objectes i postals
per a la seva col·lecció personal.

El seu treball es presenta com un gran arxiu
que vol qüestionar les versions de la història
per oferir nous punts de vista.

Les postals formen part del seu mètode de treball,
semblant al de l'arxiver i l'historiador.

Són elements que exposa
com si fossin un atlas o una gran enciclopèdia.

A la seva exposició a la Fundació Tàpies de Barcelona
l'any 2017, n'hi va incloure prop de 27.000.

Ha rebut beques i premis nacionals i internacionals,
i ha exposat en espais com el Palais de Tokyo de París,
la Fundació Joan Miró de Barcelona
o el Centro de Arte Dos de Mayo de Móstoles.

Ha representat Espanya a l'edició 61 de la Biennal de Venècia.

Serveis al visitant

Per ajudar a entendre millor l'exposició i fer-la més accessible i sensorial també s'ofereix diferents serveis als visitants, com ara:

- Visites comentades i tallers.
- Activitats relacionades: conferències, espectacles, etc.
- Un projecte de creació participativa, pensat per a grups locals.
- Espai amb llibres de consulta.
- Catàleg de l'exposició.
- Materials per olorar:
 - **Olor de flor de tarongina:**
recorda l'origen de la paraula *atzar*, que ve de l'àrab *az-zahr* (flor).
 - **Olor de pluja:**
relacionada amb l'obra *Ruixat de lletres* de Joan Brossa.
 - **Olor de mar:**
relacionada amb l'obra *Wind* de Joan Jonas.
 - **Olor de riu:**
relacionada amb l'obra *Aumentar el caudal de un río* de Luz Broto.

També inclou recursos d'accessibilitat, com ara:

- Textos en lectura fàcil, braille i lletra gran.
- Guia cognitivament accessible.
- Videoguia per a persones amb sordesa.
- Audioguia per a persones amb ceguesa.
- Interpretació en llengua de signes.
- Activitats adaptades.

On es podrà veure l'exposició?

Manresa

Centre Cultural el Casino

Del 7 de novembre del 2025 a l'11 de gener del 2026

Martorell

Muxart. Espai d'Art i Creació Contemporanis

Del 23 de gener al 29 de març del 2026

Terrassa

Sala Muncunill

Del 10 d'abril al 14 de juny del 2026

Ripollet

Centre Cultural de Ripollet

Del 18 de setembre al 8 de novembre del 2026

Badalona

Sala Josep Uclés. Centre Cultural El Carme

Del 19 de novembre del 2026 al 17 de gener del 2027

Vilafranca del Penedès

Sala dels Trinitaris

Del 29 de gener al 29 de març del 2027

Vilanova i la Geltrú

Centre d'Art Contemporani La Sala

Del 9 d'abril al 16 de juny del 2027

Vic

Centre Cultural Joan Triadú

De l'1 de juliol al 5 de setembre del 2027

Granollers

Museu de Granollers

Del 17 de setembre al 7 de novembre del 2027

Mataró

Museu de Mataró

Del 18 de novembre del 2027 al 23 de gener del 2028

Més informació

Programa d'Arts Visuals
de l'Oficina de Difusió Artística
de l'Àrea de Cultura de la Diputació de Barcelona

 oda.artsvisuals@diba.cat

 diba.cat/web/oda/arts_visuals